

[Kjeld Olesen.]

folk, der har en timeløn mellem 24–25 kr. og 30 kr., får for meget. Naturligvis er det ikke en timeløn, om hvilken man kan sige, at det er for meget. Det afgørende i den forbindelse er bare, at skal vi kunne bære igennem, så er det nødvendigt, at en aftale er en aftale, og at overenskomster holdes.

Jeg synes, det er meget glædeligt, at man på LOs repræsentantskabsmøde vedtog i forbindelse med de kommende overenskomstforhandlinger, at den ene af de to procenter, der er tale om, skal gå til lavtlønsområdet. Men så må jeg også sige, at man står noget uforstående over for de reaktioner, vi har set fra Dansk Arbejdsgiverforening. Jeg tænker på den tale, som Dansk Arbejdsgiverforenings formand for nylig holdt i Esbjerg. Jeg tænker på de oplæg, vi i øvrigt har set fra Dansk Arbejdsgiverforening. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi, så det også høres i Dansk Arbejdsgiverforening, gør opmærksom på, at i augustforliget er der tale om særlige afsnit, der drejer sig om lavtlønsområdet. Jeg kan bare citere 2½ linje fra det afsnit i augustforliget, der handler om indkomspolitik, og hvor der står følgende:

»Ved udformningen af aftaler og retningslinjer om indkomstudviklingen må der tages et særligt hensyn til befolkningsgrupper med lave indkomster.«

Det samme er blevet understreget i det afsnit, der handler om de offentligt ansatte. Hvis vi både skal klare lavtlønsproblemet – og det skal vi klare – og også komme igennem de kommende måneder, så hviler der et meget, meget tungt ansvar på Dansk Arbejdsgiverforening.

Jeg skal i øvrigt ikke blande mig i overenskomstforhandlingerne, der nu stunder til, men bare sige, at ud fra min vurdering er det nødvendigt, at man fra Dansk Arbejdsgiverforenings side ændrer signaler på væsentlige punkter.

Jeg vil slutte med at sige, at vi jo i sidste uge stod i en temmelig kaotisk situation. Viljen fra fem partier har ført til, at vi i dag med rette kan sige, at den politiske handlekraft er blevet genskabt. Der var mange, der – nogle lidt tungt, andre med lettelse – i sidste uge tog afsked med augustforliget, det, der for øjeblikket er et afgørende fundament for den politik, der skal føres i de kommende to år. Ved andenbehandlingen af dette forslag er det værd at få

understreget, at augustforliget eksisterer på samme måde som dengang, det blev skabt, at augustforliget fortsat vil være retningslinjen for, hvad der skal ske i den kommende tid. Det synes jeg er godt at få konstateret her i salen, og jeg synes også, det er godt, at det bliver bekendt ude i befolkningen.

Christophersen (V):

Jeg er ganske enig med hr. Kjeld Olesen i, at vi har haft et grundigt udvalgsarbejde, men jeg må nok sige, at jeg er lidt mindre imponeret, end han er, over de besvarelser, vi har fået. En række af dem har klart været utilfredsstillende, og når vi så har spurgt igen, hvad vi har syntes var ganske rimeligt, så har vi fået noget bedre besvarelser frem. De har til gengæld vist, at en række af lovens konsekvenser er utilfredsstillende.

Jeg skal her prøve at sige lidt om nogle af de hovedproblemer, der efter vores opfattelse ligger i selve lovforslaget, inden jeg går over til at sige noget om de mere politiske sider af de seneste ugers forløb.

Der er som en første og vigtig nydannelse i lovgivninger af denne type i lovforslagets § 3 to bestemmelser, som har lagt beslag på megen tid under udvalgsarbejdet, og som jeg mener rejser en række problemer. Den første bestemmelse siger, at de omkostningsstigninger, som kan indregnes i priserne, er de stigninger, som er dækket af undtagelserne i § 1 og § 2, dvs. udgiftsstigninger som følge af stigninger i priser for råvarer og hjælpestoffer af forskellig art. Den situation, man her tænker på, er jo bl. a. den, at udenlandske råvarer stiger i pris; så skal virksomheden have adgang til at lægge den prisstigning oven på varerne. Det er i og for sig noget, som vi har kendt i alle former for pris- og avancelovgivning. Men nu kombineres det med en regel i § 3 om, at denne indregning dog kun kan finde sted, hvis prisstigningen er indtruffet efter den 1. december 1976. Hvad betyder så det? Ja, det betyder f. eks., at en virksomhed, som her i midten af november eller i slutningen af november har foretaget indkøb af råvarer og hjælpestoffer til stigende priser, men som ikke inden den 1. december nåede at indregne disse omkostningsstigninger i sine priser, ja, den virksomhed kan ikke på denne side af den 1. marts få lov til at få dækket disse rent faktiske produktionsomkostninger. Det er en ganske ny ting, og jeg synes, det er en overordentlig betænkelig ting, for der er